

De weg naar Zion

Jessica Larsen

Gebaseerd op een waargebeurd verhaal

Richmond (Missouri, VS), 2 juni 1862

‘Mary, wat zie je?’ vroeg Mary’s stiefmoeder zachtjes vanaf haar ziekbed.

‘Het vechten lijkt dichterbij te komen’, zei Mary terwijl ze uit het raam keek. De Amerikaanse Burgeroorlog werd dichtbij uitgevochten. De dag was begonnen met het geluid van geweervuur. Mary keek naar haar stiefmoeder. ‘Het spijt me. Ik denk niet dat we naar de dokter kunnen.’

‘Kom dichterbij.’ Mary ging naast het bed zitten en pakte haar stiefmoeders hand. ‘Ik weet dat je vader zich nog niet beter voelt,’ zei Mary’s stiefmoeder zachtjes, ‘maar je moet je broer, je zus en de tweeling naar Zion brengen. Blijf er bij je vader op aandringen dat hij naar de Rocky Mountains gaat! Beloof het me!’

Mary wist hoe graag haar familie naar Salt Lake City wilde. Toen ze het evangelie hadden gehoord en waren gedoopt, waren ze uit Engeland vertrokken om zich bij de heiligen in Zion te voegen. Maar kón dat wel? Ze keek naar haar vader, die zwijgend in zijn stoel zat. Drie jaar geleden was vader door een zware beroerte aan de linkerkant verlamd geraakt.

Mary haalde diep adem. ‘Ik beloof het’, fluisterde ze.

Al gauw sloot Mary’s stiefmoeder voor de laatste keer haar ogen.

Kort daarna besloot Mary op een ochtend dat het tijd was om haar vader over haar belofte te vertellen. ‘Ik weet dat ik nog maar veertien ben,’ zei ze, ‘maar ik moet ons gezin naar Zion brengen.’ Ze hoorde de tweeling wakker worden. ‘Ik moet het ontbijt klaarmaken’, zei ze. ‘Denk er alstublieft eens over na.’

Enkele dagen later riep vader Mary bij zich. ‘Het is allemaal geregeld’, zei hij. Door de beroerte sprak hij nog steeds slordig. ‘Ik heb onze grond en de kolenmijn verkocht zodat we een kar, ossen, koeien en voorraden kunnen kopen. Er vertrekt binnenkort een konvooi naar het westen. Het zijn geen heiligen der laatste dagen,

maar we kunnen tot aan Iowa met ze meereizen. Van daaruit gaan we dan met een groep heiligen naar de Salt Lake Valley.’

Mary omhelsde hem. ‘Dank u wel, vader.’ Binnenkort gingen ze naar Zion!

De dagen gingen snel voorbij terwijl Mary het gezin op hun reis voorbereidde. ‘Alles komt goed’, hield ze zich voor. ‘Binnenkort zijn we in Zion.’

Maar toen werd vader ziek. Omdat zijn wang aan één kant naar beneden hing, was Mary bang dat het weer een beroerte was.

‘Hij is te ziek om te reizen’, zei ze tegen de leider van

het konvooi. ‘We hebben een paar dagen nodig zodat hij kan herstellen.’

‘We kunnen niet wachten’, zei de man brusk. Maar toen hij Mary’s gezicht zag, werd hij wat vriendelijker. ‘Je kunt hier blijven tot hij klaar voor de reis is en dan kun je ons inhalen.’ Er zat niets anders op, dus Mary stemde ermee in.

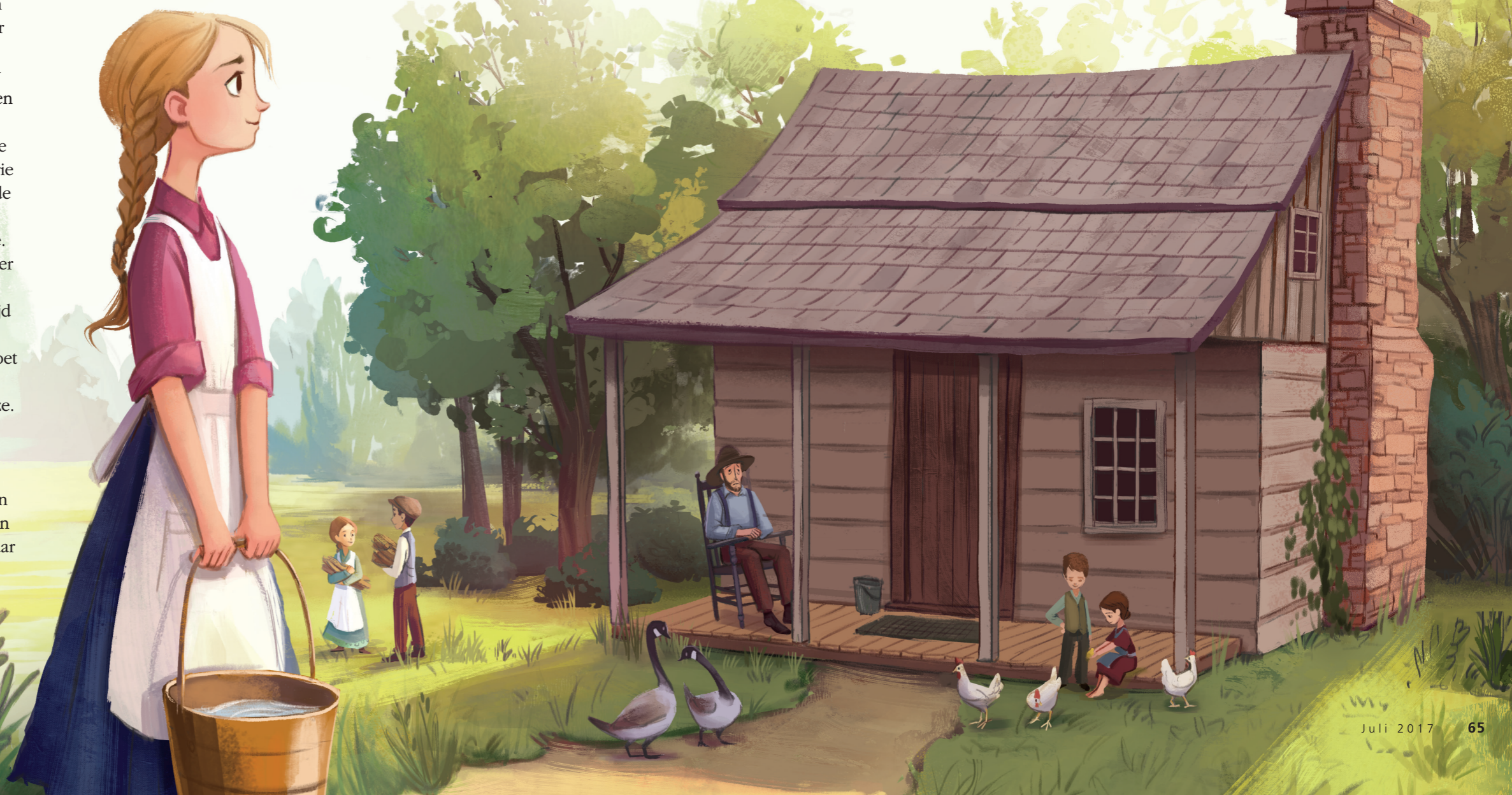
Een week later maakte Mary het gezin weer klaar voor de reis. ‘Sarah en de tweeling kunnen de ossen berijden’, zei ze tegen Jackson, haar broertje van negen. ‘Vader kan in de kar, en jij kunt mij helpen om de ossen te mennen.’

‘Ik ben bang’, zei Sarah zachtjes. Ze was nog maar zes en zag er zo klein uit op de brede rug van de os. De tweeling van vier keek met grote ogen naar Mary.

‘We zetten er gewoon goed de pas in, en halen onze groep in!’ zei Mary, en ze deed haar best om vrolijk te klinken.

De familie Wanlass reisde dagenlang kilometers ver. Uiteindelijk moest ook Mary de waarheid onder ogen zien.

Het konvooi had niet op ze gewacht. Mary moest met het gezin zelf naar Zion reizen.

ILLUSTRATIE MELISSA MANWILL